

Omul cu chiloti rosii

Calatoria incepe

Sunt destul de sigur ca n-o sa va placa. Poate chiar n-o sa va placa deloc. Este vorba despre o multime de lucruri pe care noi pentrecem o groaza de timp incercand sa le evitam. Asa cum este moartea! Da, ati auzit bine, moartea. Moartea, Judecata, Iadul si Paradisul (sau toate acestea sunt himere?), sensul vietii, si, evident, marea intrebare – Dumnezeu exista cu adevarat, sau totul este o amagire? Exact genul de lucruri pe care te-ai stradui din rasputeri sa le eviti. Si, de fapt, ce legatura au toate astea cu omul cu chiloti rosii?

Vreau sa ma insotiti intr-o calatorie. Nu este o calatorie lunga, dar pe drum vom descoperi multe lucruri interesante, si probabil infricosatoare, si lucruri pe care veti refuza sa le credeti desi sunt logice. Unii dintre voi deja bat in retragere; unii vor renunta a mai citi, fara sa ajunga la final; unii dintre voi vor stramba din nas, dezgustati, iar acest lucru este cu adevarat trist pentru ca veti rata cel mai important aspect din viata voastra.

Unii dintre voi vor citi tot, probabil chiar vor fi de acord cu ceea ce vor descoperi, dar nu vor face nimic in aceasta privinta, ceea ce este deopotriiva foarte trist si foarte rau. V-am preveni ca veti da peste lucruri care nu va vor fi pe plac! Dar, la un moment dat, unii dintre voi vor vedea adevarul foarte clar. Va veti gandii putin, sau mult, si apoi veti face ceva cu adevarat uimitor cu viata voastra, veti accepta inevitabilele concluzii ale ratiunii, veti trage aer in piept (cel putin mental) si veti decide sa va luati un angajament care va va transforma intr-un mod uimitor. Pe cat d e infricosator pare, si odata ce veti face acest lucru, lucrurile vor capata si mai mult inteles.

OK, destul cu vorbaaraia, sa trecem la fapte. Sa ne incepem calatoria si sa ne imbarcam la bordul mijlocului nostru de locmotie: ratiunea si bunul simt.

Ce-ati zice daca un om imbracat in chiloti rosii v-ar suna la usa si v-ar spune ca a venit sa citeasca contorul de la gaze?

Da, vorbesc serios, ce ati face? De fapt, ceea ce ati face de fapt nu este lucru esential in cazul de fata, ci prin ce mod si ce resurse veti folosi in a analiza pe acest om si ceea ce el pretinde. L-ati crede fara a va gandii si l-ati lasa sa intre in casa voastra? Doar 'avand incredere'? Sau ati analiza situatia, ati pune niste intrebari si v-ati folosi ratiunea? Sunt aproape sigura ca veti recurge la cea din urma. Chiar si de i-ati spune: "Cara-te, ciudatule!" va veti fi folosit de ratiune, logica si bunul simt pentru a-l judeca pe omul in chiloti rosii, intocmai ca si in cazul majoritatii evenimentelor din viata noastra.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să fii de acord cu mine în privința unui lucru. Dacă nu cadem de acord în această privință, nu prea are rost să continuăm. Trebuie să ne înțelegem asupra faptului că lumea în care trăim este reală, și tu, și eu, și tot ceea ce ne înconjoară există cu adevărat și nu este o realitate iluzorie generată de vreun computer, sau vreun vis în care tu și eu ne aflăm din întâmplare. Sunt conștient că nu pot dovedi acest lucru, că este într-adevăr posibil ca totul să fie o iluzie sau un vis, dar la ce ne-ar ajuta? Dacă suntem de această părere nu vom putea niciodată să dăm un înțeles vreunui lucru, și chiar dacă am accepta asta, tot am încerca să găsim un rost în tot ce se petrece, ceea ce ne-ar conduce la a trebui să acceptăm, inevitabil, că ceea ce vedem în jurul nostru este real.

Deci, dacă sunteți de acord cu mine în această privință, că această lume este reală, că tot ce vedem, mirosim, atingem, auzim și gustăm este real; că simțurile noastre trimit informații creierului și ne utilizăm mintea în a rationaliza ce se întâmplă, atunci haideți să ne folosim de acest proces pentru a judeca această viață, lume, univers și toate celelalte.

Unele lucruri le putem numi 'universale', pentru că orice persoană, după cunoștințele noastre, ar fi de acord în privința lor. De fapt aceste idei sunt așa de elementare încât fac parte din lucrurile care ne definesc ca și oameni, iar dacă o persoană nu ar fi de acord în privința lor, l-am considera nebun. De exemplu, afirmația: 'O parte dintr-un întreg reprezintă mai puțin decât întregul.' este universal valabilă. Este comună pentru toți oamenii, de aceea o numim de bun simț. Este atât de clară încât nu necesită explicații. Sunteți de acord cu mine până aici? OK. Uitați încă una: 'Ceva nu poate fi creat din nimic'. Și ce spuneti despre 'Ordinea nu se ivesc spontan din haos.'

Ce ne face să credem, din totalitatea experiențelor umane, că ceva poate fi creat din nimic, sau că ordinea se ivesc spontan din haos?

Corect! Nimic. De fapt, ceea ce întâlnim în mod consecvent este că, acolo unde este ordine, forma și sistemul ceva a impus această ordine, forma și sistemul. Cu cât sistemul este mai complex și mai ordonat, cu atât forma este mai funcțională, cu atât mai avansat nivelul de inteligență din spatele lui.

Iată două adevăruri de care ne putem servi pentru a înțelege lumea, universul și viața. Experiența umană universală ne spune că acolo unde găsim lucrurile mergând după sisteme, legi și tipare, ceva a creat acele sisteme, legi și tipare. Din acest motiv un arheolog care găsește o bucată dintr-un vas ceramic în pământ este sigur și convins că niște oameni, pe care el nu i-a văzut niciodată, au realizat această bucată de ceramică. El știe că acest lucru a fost proiectat, nu ca un rezultat întâmplător al mișcărilor pământului, a soarelui și a focurilor aprinse de natură în vreo pădure, care au conlucrat la facerea acestei bucati de lut copt. Poate acest lucru ar fi totuși posibil dar este puțin probabil. De fapt, cu cât acest arheolog se uita mai atent la

aceasta bucata de ceramica cu atat mai putin probabila devine aceasta posibilitate si el sau ea ar deveni tot mai convins/a de proiectarea pemeditata a acestui obiect (asta daca ar fi avut vreo indoiala despre aceasta inca de la bun inceput!).

Haideti sa consideram un alt exemplu, al unui lucru pe care majoritatea il avem si il folosim zilnic: un telefon mobil. Mobilul tau este alcatuit din cateva component de baza. Plastic, sticla, silicon oentru cipul sau, si niste metale pretioase. Plasticul se face din petrol, iar sticla si siliconul din nisip. Asadar, ceea ce tineti acum in mana este, la baza, petrol si nisip. Ce-ar fi daca v-as spune ca, in vreme ce mergeam prin desertul Arabiei (care are o multime de nisip si petrol) am gasit un telefon mobil, stand acolo ca produs al miliardelor de ani de procese la intamplare? Vantul a suflat, soarele a stralucit, ploaia a cazut, fulgerele au lovit, petrolul a bolborosit, camila a tropait si telefonul mobil s-a format singur. Si, normal, eu apas pe butonul pentru apel si ... 'Buna, mama!'

Exista oara vreo sansa ca acest produs sa se fi format singur prin procese naturale? Oricat de slabe ar fi sansele, multi dintre noi pur si simplu nu ar accepta ca fiind posibila o astfel de explicatie.

Prin urmare, de ce am accepta o astfel de explicatie in ceea ce priveste universul nostru si viata din cadrul sau? Chiar si daca acceptam evolutia ca proces, ideea in sine ca viata a evoluat doar ca rezultat al unor procese intamplatoare este foarte greu de acceptat ca si explicatie rezonabila. Chiar si cea mai simpla celula umana este mai complexa decat un telefon mobil! Cel putin teoria evolutiei este o incercare de a explica cum s-ar fi putut intampla acest lucru, dar ideea ca universul este un produs al unor evenimente intamplatoare nu are nicio explicatie comparabila, iar legile, sistemele si formele care alcatuiesc universul sunt cu mult mai complexe decat legile care guverneaza viata biologica.

Sa luam exemplu Pamantului nostru si al Sistemului Solar. Pamantul se roteste in jurul axei sale o data in 24 de ore. Imaginati-va ca Pamantul s-ar invarti foarte incet. O zi sau o noapte ar fi sa zicem 30 sau 40 de ani in loc de 24 de ore. O parte a Pamantului ar fi expusa luminii solare tot acest timp, iar cealalta in bezna. Suprafata Pamantului ar fi si super incalzita si super rece. Sau, daca am fi fractional (in termeni cosmologici) mai aproape de Soare, sau mai departe ar fi fie prea cald fie prea rece. Sau, daca gazele din atmosfera nu erau exact combinatia care trebuie de oxigen, dioxid de carbon si azot, sau daca n-ar fi fost stratul de ozon care sa filtreze efectele negative ale radiatiei solare, fara aceste conditii optime este greu de inteles cum ar fi existat viata.

Cand analizam teoria Big Bang-ului, aceasta explica originea Universului. Cineva s-ar putea intreba, si pe buna dreptate, 'de cand genereaza exploziile sisteme complicate si forme de viata echilibrate?' Cu toate acestea, aceasta este ce niste oameni sugereaza ca s-a intamplat cu

Universul si Big Bang-ul. Cineva ar putea raspunde ca aceasta este o abordare foarte simplista, dar asa se intampla ca stiinta insasi sugereaza ca legile care guverneaza Universul sunt asa de fin reglate incat viata nu ar putea exista fara acest reglaj atat de sofisticat.

Acest lucru poate fi observat in aceste lucruri numite constantele naturii, care sunt multe, dar sa ne concentram atentia catre patru dintre cele mai binecunoscute forte: forta nucleara tare, forta nucleara slaba, forta electromagnetica si gravitatiea. Doua dintre acestea, forta nucleara tare si cea slaba, sunt responsabile pentru productia de carbon, elementul de baza al tuturor formelor de viata. Fortele coopereaza astfel incat creeaza un echilibru al nivelelor energetice care face posibila productia de carbon prin fuziunea a 3 atomi de Heliu. 3 atomi de Heliu sa se ciocneaza si sa creeze carbon este foarte putin probabil deoarece in mod natural energiile nu ar fi destul de puternice iar cei 3 atomi s-ar desparti inainte sa fuzioneze in carbon. Dar daca exista o imperechere statistic neobisnuita de energii, atunci procesul este cu mult accelerat. Cea mai mica modificare a oricarei dintre forta nucleara tare sau slaba ar altera nivelele de energie, rezultand intr-o productie slaba de carbon ceea ce ar duce la un univers imposibil de locuit.

Ganditi-va si la taria gravitatiei. Dupa Big Bang, acum miliarde de ani, materia era distribuita aleatoriu. Nu erau planete, galaxii sau stele, doar atomi plutind in negrul nesfarsit al spatiului. Pe masura ce Universul si-a inceput expansiunea gravitatiea a strans atomii in gramezi care ulterior au devenit stele si galaxii. Ceea ce este important este ca forta gravitationala trebuia sa fie de intensitate potrivita. Daca aceasta era cu putin mai slaba ca intensitate, atomii ar fi fost imprastiati pe arii atat de extinse incat nu am mai fi format niciodata galaxii, stele si planete. Daca, in schimb, aceasta forta era mai mare atunci toti atomii ar fi fost stransi impreuna intr-un singur corp, transformand astfel Big Bang-ul (Marea Explozie) in Marea Inghesuiala. Gravitatia trebuia sa aiba exact intensitatea potrivita pentru ca stelele sa se poata forma. Si ce inseamna exact aceasta 'intensitate potrivita'? Ei bine imaginati-va ca ati scadea sau crescete in greutate cu a o miliarda parte dintr-un gram. Aceasta este acel gen de diferenta fractionara despre care vorbim pentru ca Universul sa fi fost atat de diferit, sa nu fi existat galaxii, planete, stele sau viata. Asta face pierdutul catorva kilograme sa para lucru simplu, asa-i? Este ciudat cum oameni inteligenti si educati nu reusesc sa slabeasca cateva kilograme pentru a trai mai bine, in vreme Universul pare sa se poata organiza singur in conditii optime pentru viata doar printr-o coincidenta.

Si asta nu e tot! Haideti sa privim indeaproape rata de expansiune a Universului dupa Big Bang. Daca rata de expansiune era mai mare si universul timpuriu se dilata mai rapid, materia ar fi fost atat de risipita incat gravitatiea nu ar fi reusit s-o stranga in stele si galaxii. Daca rata de expansiune ar fi fost mai redusa gravitatiea ar fi invins expansiunea si ar fi atrat toata materia intr-o gaura neagra. Daca rata expansiunii la o secunda dupa Big Bang ar fi fost mai mica fie si cu o parte dintr-o suta de mii de milioane de milioane universul ar fi intrat in colaps din nou

inainte ca sa fi ajuns vreodata la marimea sa actuala! De fapt, rata expansiunii a fost exact cat trebuie pentru ca stelele sa poata exista in Univers.

Un alt exemplu al acestei fine calibrari este densitatea Universului. Astfel incat Universul sa se dezvolte intr-o maniera propice vietii, acesta trebuie sa fi mentinut o densitatea totala foarte precisa. Precizia acestei densitati trebuie sa fi fost atat de mare incat o schimbare a unei parti in 10¹⁵ (i.e. 0,00000000000001%) ar fi dus la colaps, sau o mare zdrobire, avand loc mult prea devreme pentru ca viata sa poata aparea, sau ar fi avut loc o expansiune atat de rapida incat nu s-ar fi putut forma nici stele, galaxii sau viata.

Va amintiti telefonul nostru mobil din desert?

Nu este mult mai rezonabil sa concluzionam ca universul si viata sunt rezultatul unui design intentionat si inteligent?

Este oare posibil sa se fi produs din nimic? Si, daca aceasta este ce s-a intamplat, de ce nu am aplica acelasi principiu tuturor lucrurilor din aceasta viata? Barbatul in chiloti rosii a aparut din neant!

Se poate sa se fi facut singur? Nu atribuim colectiei de stele si galaxii pe care o numim Univers capacitatea de a se proiecta si sistematiza. De buna seama, aceasta necesita inteligenta si vointa?

Daca bunul simt si ratiunea arata atat de concludent catre existenta unui design intentionat si inteligent, ce alte concluzii mai putem trage, oare, pe baza ratiunii?

Ei bine, cineva ar putea spune ca natura sursei de inteligenta si vointa trebuie sa fie una diferita de natura Universului creat.

Cum asa? Pentru ca daca ar fi fost aceeasi, atunci tot ce am avea ar fi mai multe lucruri asemanatoare i.e. mai multe creatii (mai multe lucruri create), si cineva s-ar putea intreba, si pe buna dreptate, cine este autorul acestei creatii? Cu siguranta, ceva mai puternic si mai inteligent, si, desigur, ne vom intreba si pe aceasta cine (ce) a creat-o? Si asa am continua la nesfarsit cauntand inteligenta si puterea din spatele inteligentei si puterii, un creator creand un creator creand un creator la infinit. Exista un motiv temeinic pentru care lucrurile nu pot sta astfel, si cea mai buna explicatie este prin prisma unui exemplu.

Imaginati-va un lunetist care si-a luat in colimator tinta ce i-a fost atribuita si cere de la centrul de comanda, prin intermediul radioului, permisiunea de a trage. Centrul de comanda ii raspunde, in schimb, sa astepte pana vor cere permisiunea celor mai mari in grad. Si astfel cel mai mare in grade trebuie sa creeze permisiunea unuia si mai mare in grad, si povestea continua la nesfarsit.

Daca acest lucru va continua, va reusi vreodata luntistul sa-si doboare tinta?

Bineinteles ca nu.

Va astepta, in vreme ce si altcineva asteapta ca ordinele sa vina de la un superior. Trebuie sa exista un loc sau o persoana de unde sa vina ordinele un loc peste care sa nu mai exista superiori,

Astfel, exemplul nostru ilustreaza o greseala rationala in ideea unui creator creand un al creator la nesfarsit. Nu putem avea de-a face cu creatori creand alti creatori la infinit, altfel, asa cum lunetistul nu ar trage niciodata, nici creatia nu ar fi creata niciodata. Dar creatia exista, e aici. Deci putem destitui ideea regresului infinitelor motive ca fiind o afirmatie irationala.

Deci, ce alternativa avem?

Alternativa este primul motiv. Un motiv neprovocat!

Am putea concluziona ca natura fortei creatoare si inteligenta din spatele Universului, a vietii si a tuturor lucrurilor trebuie sa aiba o natura diferita de cea a creatiei, si, asa cum am vazut, sunt motive intemeiate care ne indeamna la aceasta concluzie.

Asa ca... daca creatia are nevoi, Creatorul este lipsit de orice nevoie.

Daca creatia este temporara, Creatorul este vesnic.

Daca creatia este limitata in timp si spatiu, Creatorul este liber de spatiu si timp.

Si daca creatia este de rand, Creatorul este unic.

Si, in mod rational, ca urmare putem spune ca nu poate fi decat o singura fiinta unica, vesnica, lipsita de orice nevoie si nelimitata de spatiu si timp, pentru ca daca ar fi fost mai multe aceste atribute nu s-ar putea aplica. Cum ar putea exista doua sau trei fiinte eterne, sau doua fiinte libere de spatiu si timp?

Din aceste motive este atat de logic sa crezi intr-un singur Unic, Vesnic si Lipsit de nevoi Creator.

Bunul simt si ratiunea ne conduc cu usurinta, si, probabil chiar inevitabil, la concluzia ca Universul a fost creat de o fiinta transcendentă in esenta diferita de tot ceea ce cunoastem.

Acestea, fireste, fac foarte greu de inteles multe altele despre creator prin intermediul ratiunii, si din acest motiv multi se opresc aici.

Dar calatoria noastra nu se opreste aici, de fapt, in multe privinte, abia acum incepe. Avem inca atatea intrebari fara raspuns, si multe probleme rezolvate.

Intrebari fara raspuns

De ce este suferinta in lume?

Daca exista un Creator, atunci de ce permite ca lucruri rele sa se intample?

Care este scopul vietii?

De ce suntem aici, si care este scopul tuturor lucrurilor, si unde ne ducem?

Exista viata dupa moarte?

Exista vreun mod prin care putem afla mai multe despre acest Creator?

Nu este surprinzator sau extraordinar sa ne asteptam ca Cel care a creat Universul sa ne dea niste informatii in aceasta privinta, de vreme ce El este cel care a creat o modalitate prin care sa ne satisfacem toate nevoile, atat fizice cat si emotionale. Simtim foamea si nevoia de nutrienti pentru a supravietui, si toate posibilitatile producerii acestor nutrienti exista. Ne e sete, si exista apa, avem nevoie de haine si exista posibilitatea de a ne apara de elementele naturii, si asa mai departe. Avem nevoie de companie, de dragoste si de ajutor, si avem parinti si familii si traimi in societatea care ne satisface aceste nevoi. Este logic ca Cel care s-a ingrijit de toate aceste nevoi ale noastre sa ne ofere de asemenea raspunsuri la aceste intrebari adanci, framantatoare si importante.

De fapt, intr-un fel, aceste intrebari sunt chiar si mai importante decat nevoile fizice si emotionale de vreme ce ele definesc chiar scopul existentei noastre. Dovexile arata ca atunci cand oamenii nu au o directie si o motivatie in viata, ca indivizi si societate, ei devin profund nesatisfacuti, confuzi si nefericiti. Asa ca nevoia de a sti de ce suntem aici si unde ne indreptam, si pentru ce exista toate acestea, este la fel de importanta pentru noi ca hrana, apa si raporturile sexuale.

Pot exista diferite raspunsuri posibile ale acestor intrebari, si contempland multitudinea de idei ce a izvorat de-al lungul timpului din mintea omului ar parea sa ne spuna ca ratiunea nu este unealta ce trebuie s-o folosim in cautarea raspunsurilor la aceste intrebari uimitoare pentru ca ceea ce cautam nu sunt doar niste raspunsuri, ci raspunsurile corecte. Aici intervine problema – adevarul este ca in aceasta zona ratiunea nu se descurca foarte bine.

Spre exemplu imaginati-va ca cineva v-ar aduce in fata unei cladiri ciudate. In vreme ce stati in fata usii de la intrare inchise, aceasta persoana va intreaba: "Ce este in spatele usii, in aceasta cladire?" Cat de multe lucruri ai putea cunoaste folosind logica? Ai putea fi capabil sa ghicesti unele aspecte, cum ar fi ca inaintea ar putea fi mese, scaune, lampi sau robinete... dar te-ai putea insela. Ar putea fi complet goala, sau complet plina, sau ... ei bine, orice ar fi posibil! Deci, cum ai putea sti, cum ai putea fi sigur cu privire la ceea ce se afla in spatele usii? Ei bine, desigur, ai putea merge sa vezi cu ochii tai ce este inaintea, dar ce ai face daca acest lucru nu ar fi posibil? Cum altfel ai putea afla ce este inaintea?

Ei bine, o posibilitate ar fi ca cineva care a fost inaintea sa iti spuna, sau chiar cineva care cunoaste pe cineva care a fost inaintea. Dar aici intervine intrebarea: Pot avea incredere in acest om? Cum pot fi sigur ca aceasta femeie spune adevarul?

Este la fel si in cazul acestor intrebari; scopul vietii, de ce este suferinta, exista viata dupa moarte... ce se afla in spatele usii? Este ascuns, nevazut si nestiut. Logica nu ne aduce niciun raspuns definitiv, si nu este niciun motiv care sa ne faca sa credem ca intuitia sau 'simtirea' ne pot da informatii mai corecte.

Putem, insa, avea un grad de siguranta atunci cand cineva in care avem motive sa ne credem ne raspunde.

Desigur, avem nevoie in continuare de ratiune. Singura problema este ca nu functioneaza atat de bine aici ca sursa primara de cunoastere. Avem nevoie de ratiune pentru a stabili in cine sa avem incredere.

Ne intoarcem la omul cu chiloti rosii! De sa sa-l cred sau nu?

Religiile, in general, fac o afirmatie destul de neobisnuita. Afirmatia ca au un mesaj de la Creator, si, de regula, un mesaj care este exclusiv adresat religiei in cauza. Asa cum este si afirmatia: 'Eu am dreptate si toti ceilalti se inseala' Nu ca aceasta afirmatie ar fi ea insasi o problema din punct de vedere al ratiunii. La urma urmei, daca acest Creator Intelept ar decide intr-adevar sa ne trimita un mesaj ar fi logica sa fie unul consecvent, dar avand in vedere ca diverse religii pretind a detine mesaje contradictorii, nu toate pot fi corecte! Acum provicarea devine in a stabili care, sau daca vreunul, este adevarat. In loc de o persoana care zice ca a venit sa citeasca contorul de la gaze, acum sunt sapte!

Nu-i totul pierdut. Vezi tu, uitandu-te la toate aceste persoane ce stau in fata usii tale, utilizand acelasi proces al ratiunii poti determina care dintre ei este cu adevarat acela care trebuie sa citeasca contorul de gaze. Spre exemplu el ar putea avea o legitimatie si o uniforma cu numele companiei careia ii platesti factura pentru gaze, si, probabil, un instrument pentru citirea

contorului. In mod similar, sunt anumite semne pe care le putem folosi pentru a determina care religie este adevarata si care nu.

Devreme ce acest subiect este unul de care suntem legati sentimental foarte tare, ar fi bine sa facem o scurta pauza si sa analizam acele metode nepotrivite de a testa logica pe care am putea-o aplica uneori. Acestea ar putea fi de genul: 'Care dintre ei arata ca mine si face parte din aceeaasi rasa?' Ai folosi acest criteriu pentru a stabili cine intra in casa ta pentru a citi contorul? Pana la urma criminalii pot fi de orice culoare si etnie, asa cum pot fi si contoarele de gaze. Dar: 'O sa simt care pare a fi cel care are dreptate si apoi o sa ma incred in el pana cand el va fi cel real.' Nu? Ma gandeam eu.

Ce-ai zice despre cel care iti face cea mai buna oferta? 'Daca ai incredere in mine ca eu sunt cel care trebuie sa citeasca contorul vei avea parte de gaz gratis pentru restul vietii!' Tentant, dar putin probabil.

Sau poate il vei alege pe cel care seamana cu omul care obisnuia sa bata la usa parintilor tai cateodata (desi ei nici nu erau conectati la reseaua de gaze ... hmmm!)!

Dar cel care pare a fi cel mai destept si are cei mai multi bani? Ma gandeam eu ca nu.

Concluzia aici este aceea ca atunci cand vine vorba de religie trebuie sa renuntam la anumite idei. Spre exemplu a crede in ceea ce stramosii tai credeau doar pentru ca iti suna cunoscut, sau pnetru ca ii iubesti foarte mult sau nu-ti imaginezi cum de ei s-ar fi putut insela. Sunt sigur ca fiecare dintre voi face ceva, sau chiar multe lucruri, diferit fata de parintii vostri. Cum se poate ca ei sa se fi putu insela doar despre acele lucruri dar nu si despre religie?

Nu exista niciun motiv convingator pentru a presupune ca ceea ce parintii si stramosii tai credeau este adevarul, si nici nu are nicio noima doar sa 'crezi' si sa faci un salt pe incredere fara nicio explicatie logica. Si ce fel de ratiune te-ar duce la concluzia ca adevarata religie trebuie sa te faca bogat, sau ca doar avand credinta intr-un lucru sau o persoana iti va aduce viata eterna. Desigur, unul dintre lucrurile favorite atunci cand vine vorba de o explicatie in privinta apartenentei religioase este ca cineva a inceput sa urmeze aceasta religie, i-a schimbat viata si acum este fericit! Aceasta este un lucru logic, deoarece se presupune ca acesta este impactul pe care adevarata religie trebuie sa il aiba, dar problema esta ca multi oameni fac aceasta afirmatie despre experiente religioase diferite. Se pare ca am fost creati pentru a fi persoane religioase. Este parte din natura noastra. Daca nu urmam una dintre religiile standard, foarte curand vom inventa noi insine una. Asadar oricat de putina relige ne va face mai fericiti decat lipsa totala a religiei. Asadar, simpla afirmatie ca o religie este adevarata pentru ca ti-a schimbat viata nu poate fi un criteriu solid de sine statator, pentru ca astfel si celelate religii trebuie ca sunt adevarate devreme ce si ele au schimbat viata unor oameni. De fapt, chiar si cineva care a decis sa creada ca nu exista niciun Creator poate pretinde acelasi lucru si anume

ca înainte urmau unei religii, iar acum n-o mai fac si se simt liberi si fericiti. Asa cum zice proverbul ce-i bun pentru gasca e bun si pentru boboc. Daca este adevarat pentru una dintre ele, atunci este valabil si pentru cealalta.

Acestea nu-s decat afirmatii. Afirmatiile trebuie dovedite.

Asadar, adevarata religie (asta daca exista una!) trebuie sa poarte o legitimatie. Trebuie sa poarte niste insemne prin care sa o recunoastem si sa o identificam ca fiind de la Creator.

Deci, ce fel de teste putem face?

Testul invataturilor

Primul test, si probabil cel mai bun si convingator, foarte curand ne lasa cu foarte putine optiuni posibile.

Ce se spune exact despre Creator? Care religie ne spune ca exista un Creator Unic, a carui natura este diferita de cea a creatiei: Unul, Etern, Lipsit de nevoi, Transcendent?

Nu este intentia mea sa rad sau sa batjocoresc anumite religii, devreme ce toate religiile incurajeaza o anumita conduita morala si valori. Toate au punctele lor forte si slabe. Mai degraba scopul este sa le analizam prin prisma acestui criteriu simplu si inteles de toata lumea.

Astfel avem, poate chiar in mod contriversat, doar trei concurenti: Iudaismul, religia Zoroastra si Islamul. Crestinii pot sustine ca si ei au dreptul de a fi inclusi in aceasta lista, dar, cel putin prin prisma credintei crestine generale, trebuie sa se alature celorlalte religii care au deformat si compromis acest concept al unui Creator unic.

De exemplu, Hinduismul se bazeaza pe conceptul panteist. Aceasta este ideea ca totul este Dumnezeu. Universul, luna, stelele, copacii, animalele si noi, toti suntem Dumnezeu.

Cum putem noi intelege si explica rational o astfel de afirmatie? Daca prin Dumnezeu intelegem Creatorul, atunci aceasta inseamna ca creatia s-a creat singura si ca creatia este Creatorul. Cum explica aceasta ordinea finita a Universului, si ce dovezi logice exista pentru o astfel de afirmatie? Aceasta este ca si cum am zice ca Universul s-a creat singur. Dar daca el nu a existat de la inceput cum este posibil sa se fi creat singur?

Deasemeni, nu atribuim Universului abilitatea de a ordona si sistematiza. Nu este una din calitatile sau attributele sale. Universul este facut din stee si galaxii care ele insele au nevoie de

un Creator. Daca au nevoie de un organizator, separat, au nevoie de unul si colectiv. O adunatura de lucruri pline de nevoi nu devin de sine statatoare, asa, deodata. O tara plina de muritori de foame nu are posibilitati mai multe de a hrani populatia decat atatea cat are un muritor de foame sa se hraneasca singur.

Crestinismul are aceeași problema. Desigur unii creștini vor folosi aceleași argumente ca și mine pentru a evidenția existența unui Creator, dar vor continua prin a spune ca Isus, o persoană, finită, cu nevoi, este Dumnezeu. Problema este clară în această privință. Cât de rațional poate fi ca o entitate să fie două entități opuse în același timp? Cum se poate ca ceva finit să fie și infinit în același timp?

Este ca și cum am spune, spre exemplu, ca un cerc a devenit pătrat dar în tot acest timp era și cerc. Cineva își poate imagina cum linia unui cerc se poate lua și se poate transforma într-un pătrat, dar atunci acesta încetează a mai fi un cerc. Sau cineva poate face cercul în pătrat, și pătratul în cerc, dar acesta nu poate fi în același timp și pătrat și cerc. Aceasta este, prin definiție, o imposibilitate, și niciodată nu vei putea aduce un argument rațional unei imposibilități. Astfel, aceasta e o afirmație ce nu poate fi nicând dovedită. Cea mai mare problemă este ca aceasta contrazice argumentele logice din demonstrația existenței Creatorului, de vreme ce o ființă finită, creată, cu nevoi poate fi Creatorul, atunci de ce nu și altul, și altul? Cum poți apăra o asemenea credință în fața panteismului, depilda?

Răspunsul la această întrebare este de obicei: 'Ei bine, Dumnezeu poate face orice'. Aceasta este o afirmație despre Dumnezeu, iar afirmațiile despre Dumnezeu, ca oricare altele, trebuie dovedite. Este, în același timp, și o afirmație plină de probleme. De exemplu, cineva ar putea întreba: 'Poate Dumnezeu să înceteze a mai exista?' sau 'Poate Dumnezeu să facă ceva rău?'

De regulă sunt două răspunsuri la astfel de întrebări. Unul este 'Nu, nu poate' ceea ce ar contrazice afirmația creștinilor ca Dumnezeu poate face orice, sau 'Da, ar putea dacă ar vrea, dar Dumnezeu nu face nimic rău pentru că natura Sa este bună'

De ce este acest lucru valabil despre bunătatea lui Dumnezeu, dar nu și despre celelalte atribute? Exact același criteriu se aplică și pentru Dumnezeu Unicul, și pentru Dumnezeu lipsit de nevoi. Tot așa cum nu stă în natura lui Dumnezeu cel Bun să facă rău, așa nu stă în natura lui Dumnezeu Vesnicul, lipsit de nevoi să devină o ființă muritoare și cu nevoi. Așadar afirmația cum că Creatorul a devenit creație în vreme ce El era încă Creatorul este o afirmație ce nu poate fi niciodată dovedită, ea fiind prin definiție o imposibilitate, și acest lucru se aplică tuturor religiilor care fac astfel de afirmații despre Creator. Spunând acestea ne putem lipsi de majoritatea lucrurilor pe care Hindușii și păgânii le spun, ei făcând afirmații similare despre Creator fiind intruchipat ca o faptură creată.

Unii creștini susțin că ei nu îl consideră pe Isus ca fiind Dumnezeu, ci fiul lui Dumnezeu. Problema, în acest caz este ce vrem să spunem prin 'Fiul lui Dumnezeu'? Un fiu uman, este uman ca mama și tatăl lui, deci și fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu? Dacă aceasta este situația atunci ne întorcem de unde am plecat și avem aceeași problemă ca înainte. De asemenea, un fiu este produsul unui contact sexual. Așadar a făcut Dumnezeu acest lucru? În mod cert aceasta contrazice orice stim până acum despre Creator ca fiind de o altă natură decât creația Sa. Atunci probabil Dumnezeu l-a cam adoptat pe Isus? Acest lucru nu are nicio noimă de vreme ce nu poți adopta ca fiu decât pe cineva asemenea ție. Spre exemplu, dacă cineva ar avea un peștișor în acvariu pe nume Flappy și ar spune 'Acesta este fiul meu', nimeni nu l-ar lua în serios. L-ai putea iubi ca pe un fiu, ar putea manca cu tine, sau avea o cameră în casă, și probabil ai putea obține și niște hârtii pentru adopție, dar peștele e pește și tu ești om. Aceștia nu-s la fel, și noi știm că Creatorul nu este la fel cu nicio ființă din Univers. De fapt sunt mai multe similitudini între noi și pește decât între noi și Creator. Suntem ființe trecătoare, limitate, cu nevoi, și la fel sunt și peștii, în vreme ce Creatorul este vesnic și lipsit de nevoi. De fapt, Creatorul trebuie dus departe de ideea de a avea un fiu, fie literalmente sau simbolic, excepție făcând sensul cu precădere metaforic în care părinții ne poartă de grijă, ne hrănesc și ne călăuzesc, și așa face și Creatorul. Cu toate acestea, acest termen s-ar potrivi tuturor creaturilor, nu doar omenirii, cu atât mai puțin unui singur om.

Cât despre Budism, nu-l putem vedea pe Creator aici. Aceasta lasă Budismul ca fiind mai mult o idee filosofică decât o religie, și acest lucru atrage problemele sale, și anume că explicațiile despre sensul vieții, motivul suferinței, și marele necunoscut al vieții de după sunt ideile omului, nu ale Creatorului. Ceea ce ne trebuie este ceva definitiv, iar certitudinea nu poate veni decât de la Cunoșcătorul celor nevăzute, care este Creatorul celor nevăzute. Restul nu este decât speculație.

Mai sunt alte câteva religii care ar putea fi amintite. Religia Sikh este similară Budismului în sensul că nu pretinde a avea origini divine, cel puțin nu în mod direct. Fondatorul acestei religii, Guru Nanak, a luat ceea ce el a considerat a fi cele mai bune părți ale Hinduismului și islamului și le-a amestecat pentru a face din asta propria sa cale. Aceasta ar putea fi ceea ce mulți dintre noi am face în fața unei asemenea alegeri, dar aici este vorba de o simplă alegere rațională. Dacă suntem de acord că există într-adevăr o revelație și un mesaj al Creatorului, atunci cum putem alege să abandonăm în deplină cunoștință de cauză călăuzirea Creatorului și să urmăm altceva, sau să începem a o amesteca cu altceva, afara de cazul în care putem stabili că acesta este lucrul pe care Creatorul ni-l cere? Acest lucru ar putea fi justificat din punct de vedere al ideilor hinduse, dar ar fi foarte greu din punct de vedere al Islamului sau Iudaismului, spre exemplu.

Deja am aplicat un test pentru a vedea daca afirmatia fiecarei religii de a fi de la Creator este adevarata sau nu: Este de acord cu rationamentul conform caruia putem intelege ca exista un singur, unic, etern si fara nevoi Creator care este diferit si detasat de creatie? Mai sunt si alte criterii pe care le putem folosi pentru a scurta lista noastra de candidati?

Testul Universalitatii

Ei bine, probabil ca mai sunt si alte teste pe care le putem aplica pentru a vedea daca I.D.-ul este valabil sau nu. Unul dintre ele care are o oarecare logica este ideea universalitatii. Ceea ce se intelege prin aceasta este ca acest mesaj al Creatorului este pnetru toata lumea. Atata vreme cat oamenii in general au capacitatea de a intelege motivele existentei Creatorului si de a-si pune intrebari adanci si profunde in ceea ce proveste viata, moartea, universul si toate celelalte, nu pare rezonabil ca Creatorul sa fi indumat o parte dintre oameni, lasandu-i pe ceilalti pe de laturi. Desigur, Creatorul ar putea avea motive intemeiate pentru alegerea unui grup select pentru a duce si urma aceste instructiuni intelepte, la fel de bine cum ar putea exista motive intemeiate pentru a transmite mesajului unei persoane deosebite mai degraba decat a vorbi tuturor oamenilor separat. Chiar si asa, se impune intrebarea, si daca nu facem parte din acest grup select, ce trebuie sa facem? Ce se intampla cu noi? Toate acestea devin irelevante. Pare ciudat ca Creatorul, cel care a asigurat fiecarui om modalitatea de a-si satisface orice nevoie nu asigura modalitatea de a implini ceea ce este din punct de vedere psihological, mental si spiritual cea mai mare nevoie, si anume raspunsul la marile intrebari!

Acestea fiind spuse, Iudaismul este elimiat. Iudaismul este minunat daca esti nascut dintr-o femeie evreica, si nu asa minunat daca nu esti. Desi multi dintre noi tind sa creada intr-o anumita masura ca tara noastra, rasa noastra, tribul, orasul sau echipa noastra de fotbal este cea mai buna (sau cel putin va fi cea mai buna intr-o zi), majoritatea ar gasi greu de digerat ideea ca daca nu te nasit apartinand unei anume rase sau trib, nu ai nicio sansa de a obtine extazul paradisiului dupa moarte, si ca indrumarea inteleapta a Creatorului este doar pentru ei, nu si pentru tine. Chiar si daca asa ar fi stat lucrurile, multi dintre noi am fi nevoiti sa catalogam aceasta ca fiind irelevant. Mai sunt si alte motive pentru care Iudaismul ar putea fi descalificat, dar acum nu este momentul pentru asta.

Aici trebuie sa facem o mica pauza.

V-am avertizat inca de la bun inceput ca nu o sa va placa!

Poate ar fi trebuit sa va avertizez ceva mai mult asupra faptului ca prin aceasta abordare rationala, concluziile trase ar putea sa mearga exact impotriva dorintelor voastre sau a ceea ce credeti ca vreti sa faceti in viata. Poate ar fi trebuit sa va avertizez ca s-ar putea sa urati adevarul si, daca esti intre aceea care crede ca viata lui este in regula, si are tot ce isi doreste oricum... ei bine te-as putea avertiza ca sunt multe motive pentru care lucrurile ar putea sa se schimbe oricand. Dar, daca ai fi dintre aceste persoane, probabil ca nu m-ai asculta, oricum. Asa ca, iat-o!

ATENTIE!

Ce urmeaza este numai pentru aceea care sunt dispusi sa renunte la prejudicii, sa se gandeasca adanc si sa urmeze concluziei celei mai logice.

Pana acum lucrurile au mers usor. Ce urmeaza ar putea fi o calatorie cu peripetii in ceea ce priveste deciziile si concluziile pe care le veu trage. Nu incerc sa va fac sa va razganditi. Chiar nu incerc, pentru ca va merita cu adevarat efortul. La urma urmei, ce lucru pretios se obtine fara munca grea? Ei bine, concluziile catre care va voi calauzi cer efort pentru a le urma. De fapt, pentru unii, va fi un effort enorm.

Munca grea aici nu presupune effort fizic, si nici chiar mental in sensul ca trebuie sa va ganditi foarte mult. Daca ati convenit sa faceti uz de ratiune si simtul realitatii in a ajunge la concluzii, si daca sunteti pregatiti sa alegeti optiunea cea mai rezonabila si asta este cel mai important lucru pentru voi, atunci consider ca va veti descurca de minunte. Unii dintre voi insa nu se vor descurca asa de bine. Unii dintre voi, cei care cititi aceste randuri, chiar si daca vor fi de acord cu tot ceea ce scrie aici, vor continua sa isi traiasca viata asa cum au facut-o pana acum... sau cel putin veti incerca. Spun ca veti incerca pentru ca nu veti reusi, si vorbesc din experienta. Ceea ce urmeaza v-ar putea duce la o concluzie care ar putea veni ca un adevar socant. Altii se poate sa-l fi preconizat deja. Un lucru este, insa, sigur, odata ce veti cunoaste adevarul viata voastra nu mai poate fi la fel. Va va urmari peste tot. Oricat de tare vei incerca sa scapi, nu te poti ascunde de tine insuti.

ATI FOST ATENTIONATI!

Asa ca sa revenim...

Acestea ne lasa cu doi pretendenti: religia Zoroastra si Islamul.

Sunt cateva motive pentru care Islamul castiga in fata religiei zoroastre. Intai, Islamul pretinde a fi o religie universala pentru toata lumea. Contrar a ceea ce unii oameni cred, si contrar comportamentului unora dintre cei care urmeaza Islamul, Islamul nu este o religie

araba/pakistaneza/indiana. Se adreseaza oamenilor albi vorbitori de limba engleza tot atat de mult cat si arabilor, africanilor si eschimosilor.

Este, deasemenea. Interesant ca acest cuvânt, 'Islam', este un cuvânt arab care are un înțeles, și acela este un termen descriptiv care înseamnă 'supunere' sau 'predare' totală Creatorului. Un musulman este acela care se supune și urmează calauzire Creatorului. Islamul susține că mesajul de bază al credinței și supunerii Singurului, Unicului și transcendentului Dumnezeu este mesajul de bază pe care Creatorul l-a revelat mereu prin oamenii special aleși numiți Trimisi sau Mesageri. Numele acestei religii nu este legat de o anumită persoană sau loc. Iudaismul (iuda), Creștinismul (Cristos), Budismul (Buda), Hinduismul (India), Zoroastrismul (Zoroastru) sunt toate legate de o persoană sau un loc. Asadar, spre exemplu, dacă cineva ar trăi într-o localitate îndepărtată și n-ar fi auzit niciodată ca un om pe nume Isus, care este în același timp Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu, a murit pentru păcatele omului, este imposibil ca acesta să ajungă să cunoască toate acestea folosindu-și mintea sau prin intermediu propriei experiențe. N-ai putea niciodată să gândești asta. Cineva trebuie să ți-o spună. Acesta nu este cazul Islamului. Ideea de bază a Islamului, aceea că există un Creator Unic a cărui calauzire trebuie să o urmăm, este ceva ce oricine, oriunde și-ar putea da seama. Ca și idee, Islamul, supunere față de Un Dumnezeu, este cu adevărat universală.

Testul caracterului

Mai sunt și alte teste pe care le putem aplica.

Primul este legat de caracterul și personalitatea omului care face afirmația. Dacă persoana care afirmă că are un mesaj de la Creator este cunoscut și afișează sinceritate, veridicitate și cinste devine ușor de crezut că el spune adevărul și în privința Mesajului pe care îl primește de la Creator. Desigur această poate fi combătută prin afirmația că această persoană este indusă în eroare. El crede că este ceea ce spune că este, și este sincer și onest, dar trăirile sale sunt rezultatul unor aberații mentale sau halucinații. Cum putem fi siguri?

Sigur niciunul dintre noi nu vrea să fie tras pe soară, luat de fraier de către vreun infractor sau sfârșind prin a urma un nebun. Desigur, un bun infractor va face tot ce îi stă în putință pentru a părea sincer și onest. Cu siguranță se vor prefăca cu iscusință, și, de regulă, te vor ademini cu o ofertă prea bună pentru a fi adevărată. În acest caz, problema este că putem cu ușurință ajunge de unde am plecat. Toți pretendenții noștri ar sfârși arătând că niste personaje cât se poate de credibile, dar ideea aici este că, desigur, nu avem de a face cu însuși mesagerul. Nu Moise, Krishna, Buddha, Zoroastru, Isus, Mohammad sau Guru Nanak vin și ne bat la ușă, ci oameni

care pretind ca ii reprezinta pe ei si mesajul lor. Avem lucruri scrise si spuse despre ei. Asa ca, inainte sa ii examinam pe acesti oameni trebuie sa avem o idee despre cum aflam despre ceea ce ei au spus in opozitie fata de ceea ce oamenii sustin ca au spus.

De aceea este important aspectul autenticitatii scripturii. Problema cu religia Zoroastra este ca nu este nimic ramas din scrierile si spusile lui Zoroastru. Liturghia a ramas, si cateva idei ale teologiei de baza, dar cuvintele sale originale sunt in mare masura pierdute. Problemele puse de autenticitatea Bibliei sunt cunoscute chiar si invatatorilor crestini si evrei sinceri. Aici este locul unde Coranul, scriptura de baza a Islamului, este intr-adevar remarcabila. Exista foarte putina controversa in ceea ce priveste autenticitatea textului Coranic. Oricine poate lua o copie a Coranului din orice moschee din lume si o poate compara cu manuscrisele care dateaza de mai putin de 30 de ani dupa moartea Profetului Muhammad si va remarca faptul ca textul este neschimbat afara de caligrafie sau cateva semne adaugate pentru a facilita pronuntia. Acest lucru este remarcabil pentru un text vechi de 1400 de ani. Nu exista numai o evidenta clara a pastrarii in forma scris, Coranul are si o remarcabila istorie a transmiterii prin viu grai. Musulmanii afirma ca celelalte scripturi au fost schimbate, pierdute si deformate in diferite feluri, dar Creatorul (al carui cuvint este Coranul) a promis sa pastreze neschimbat Coranul pentru ca este ultima revelatie a Creatorului pentru omenire, si, astfel, Muhammad este ultimul mesager. Desi musulmanii sunt oameni si supusi greselii, si astfel nu reprezinta neaparat adevarata fata a religiei, Coranul si exemplul si invataturile Profetului raman intacte pentru ca oamenii sa aiba posibilitatea sa afle ce este cu adevarat calauzirea lui Dumnezeu.

Aceasta este ce afirma musulmanii, dar nu exista o multime de probleme cu Islamul?

Adica, cum un om din lumea libera si civilizata, si, de altfel, de oriunde, ar putea sa urmeze o religie veche de 1400 de ani? Pare ca trateaza femeile ca si cetateni de clasa secundara (dar in lumea libera si civilizata femeile sunt inca platite mai putin pentru aceeasi slujba, sunt infatisate ca obiecte sexuale, sufera o suma infractionara de abuzuri sexuale si fizice si cu greu gasesc respect ca mame si sotii, dar cel putin in lumea civilizata pretindem ca ele au drepturi egale). Coranul chiar spune sa iti bati sotia in anumite ocazii! Barbatii pot avea pana la 4 sotii si nenumarate concubine! Ce bine de ei, si primesc de doua ori mai multa mostenire, si marturia unei femei are valoarea a jumatate dintr-a unui barbat.

Si apoi este aceasta treaba cu jihadul si terorismul, si 'lupta si omoara necredinciosii oriunde i-ai gasi'.

Si apoi ce-i cu aceste legi barbare cum ar fi taierea mainii pentru hoti, si moartea pentru apostati si cei care comit adulter (si cum se face ca mereu doar femeile par a fi cele ce sunt omorate?) si moarte pentru homosexuali, si biciuire pentru betivi, si chiar crucificare pentru hotii la drumul mare!

Nu este si Coranul la fel ca si toate celelalte carti religioase, plina de contradictii, termeni vagi si supusa multor niveluri de interpretare?

Ei bine, Coranul pare sa nu se asemeze niciunei alte scripturi, cel putin dintr-un punct de vedere, si acela este aspectul aproape nedisputat al autenticitatii sale. Apoi, cate dintre problemele pe care oamenii le au cu Islamul au de-a face cu invataturile Coranului si ale Profetului in opozitie cu comportamentul musulmanilor?

Haideti sa privim acest lucru rational si nu emotional.

Daca in Coran sunt prezente anumte lucruri care contrazic obiceiurile si normele cu care suntem obisnuiti, inseamna ca acesta nu este de la Creator?

De fapt nu exista niciun motiv pentru care problemele mentionate anterior exclude originea divina. Si ce daca nu par compatibile cu viata 'moderna'? Probabil Creatorului nu ii place modernitatea, sau vreo alta ideologie creata de om. Nu spun ca aceasta este situatia in cazul de fata, vreau doar sa dovedesc ca acesta nu este un motiv rational pentru a respinge originea divina a Coranului. Din acest punct de vedere, toate religiile se alatura Islamului in a chestiona validitatea unui stil de viata bazat doar pe materialism si distractie ce pare sa caracterizeze mare parte a vietii moderne. Problema care apare in urma judecarii oricarei scripturi doar in baza legii si obiceiurilor morale este aceea ca obiceiurile morale si legea in general sunt departe de a fi universale. De exemplu, ceva ce pare o pedeapsa aspra intr-o cultura, pare una usoara in alta. Poligamia nelimitata poate parea absurda intr-o societate care se bazeaza pe casatorie ca si metoda de securitate sociala pentru femei si care practica poligamia nelimitata. Pentru ei, monogamia ar parea o nebunie, in special pentru femei care se bazeaza pe aceasta pentru siguranta. Autoproclamata 'lume civilizata' isi schimba constant pozitia morala si etica asupra multor lucruri. Lucruri care acum 10 ani erau considerate rele, acum sunt acceptabile, si viceversa, si totusi anumite persoane purtatoare de cuvint pentru valorile 'lumii libere' vorbesc despre valorile lor morale de parca ar fi vreo ordonanta divina, desi nu sunt. De fapt chiar opusul este adevarat.

Ideea e ca cele mai mari probleme pe care oamenii tind sa le aiba cu Islamul nu alcatuiesc un criteriu dupa care sa il judecam. In mod rational, daca cineva reuseste sa stabileasca prin dovezi convingatoare originea divina a unei carti, atunci ar trebui sa accepte faptul ca Creatorul nostru stie mai bine ce este bun pentru noi. De fapt, este foarte probabil ca oamenii sa aleaga legi si valori morale cu care se simt bine in favoarea celor care sunt, de fapt, bune si benefice pentru ei, sau ca anumiti oameni (de pilda cei cu autoritate si control) croiesc un sistem si anumite valori care sa ii mentina pe ei la putere. Adevarul este ca sunt multe lucruri care sunt bune pentru noi dar noua nu ne plac si multe lucruri care ne plac dar nu ne fac bine. Asadar ar trebui

sa renuntam la acest asa zis cui impotriva Islamului, si anume ca nu ar fi compatibil cu viata moderna, tot asa cum am inlatura un hering rosu (sau un alt om in chiloti rosii!)

Acesta pare sa fie momentul pentru a inghiti cea mai amara pastila de pana acum. Vremea sa acceptati ceea ce pentru unii dintre noi poate fi cel mai dur adevar; Coranul ar putea foarte bine sa fie calauzire de la Creator, si Muhammad este un Profet. Cel putin ar trebui sa renuntam la prejudecati si sa incercam sa examinam deschis argumentele aduse in favoarea Coranului ca fiind calauzire. Pana la urma, are cateva lucruri care pledeaza in favoarea acestei afirmatii. Sa le recapitulam. In primul rand, ceea ce ne invata despre Creator se suprapune cu ceea ce poate fi inteles rational de oricine, oriunde, si anume ca exista Un Creator care este diferit de creatia Sa. Sunt multe versete in Coran care expun aceasta idee:

“Spune: "El este Allah, Cel Unic, de care toate lucrurile au nevoie dar El nu are trebuinta de nimic, El nu zămisleşte și nu este născut Și El nu are pe nimeni egal!" [Coran, Capitolul 112 Puritatea versetele 1-4]

Unii oameni pun sub semnul intrebării utilizarea cuvântului ‘El’ in Coran. Inseamna asta ca Dumnezeu e barbat? Creatorul, conform acestor versete, nu este asemanator cu nimic. In araba, limba originala a Coranului, ca si multe alte limbi, nu are decat masculin si feminin, fara genul neutru. Chiar si in Engleza, folosirea lui ‘it’ nu pare a fi un mod demn de a vorbi despre Dumnezeu. ‘El’ este termenul care defineste genul folosit in Coran dar acestea nu implica sau obliga ca Dumnezeu este barbat.

Al doilea lucru in favoarea Islamului este ca scriptura a fost pastrata intr-un mod remarcabil. Istoria pastrării sale este ea insasi demna de a fi studiată, dar voi expune succint cateva comentarii ale invatatiilor pe aceasta tema.

Orientalistul Richard Burton scrie ca acest Coran pe care il avem astazi este ‘textul care ne-a fost pogorat in forma in care a fost organizat si aprobat de Profet... Ceea ce avem astazi in mainile noastre este mushaf-ul (textul) lui Muhammad.’ Kenneth Cragg descrie transmiterea Coranului din timpul revelatiei pana astazi ca intampandu-se ‘intr-o serie netulburata a devotamentului’. Schwally scrie in *Geschichte des Qorans* ca ‘in ceea ce priveste diversele bucati ale revelatiei, putem fi siguri ca textul lor a fost transmis exact cum a fost gasit in mostenirea Profetului’.

Ei cu siguranta par convinsi de autenticitatea Coranului.

Cel de-al treilea motiv de care trebuie sa luam nota este ca mesajul Islamului este unul universal, si anume pentru toata lumea indiferent de rasa si statut, si intr-adevar face clar mesajul ca Creatorul nu se uita la culoarea unei persoane, rasa, tribul, avutia sau statutul sau, ci la inima, bunatatea si faptele sale.

Coranul nu este o lectură ușoară. Poate fi greu de urmărit deoarece nu pare să urmărească o anumită ordine a evenimentelor, un subiect anume sau o temă. Sunt multe repetiții și chiar și în cea mai bună traducere stilul său este cel puțin sfidător. De fapt, pentru a-l înțelege trebuie să ați gândi, iar a gândi este ceea ce ne cere Coranul.

În ciuda acestor lucruri, mesajul este foarte clar. Nu există decât Un Singur Dumnezeu, care este și plin de compasiune și milă pentru toate creaturile Sale, dar în mod special pentru cei care sunt umili și credincioși. El este și aspru la pedeapsă pentru cei care sunt aroganți și resping adevărul. Viața este un test, iar universul acesta așa cum îl știm noi se va încheia atunci când vom muri, pentru a fi recreați într-o zi și judecați spre a fi recompensați cu beatitudine eternă, sau pedepsiți cu chinul etern.

Ei bine, v-am spus la început că vom vorbi despre lucruri care nu-ți vor plăcea cum ar fi moartea și iadul! CU toate acestea, doar dacă ceva nu ne place nu înseamnă că acel ceva nu este real sau adevărat.

Mai există ceva ce ne poate face să acceptăm Coranul ca fiind de la Creatorul cerurilor și al pământurilor? Coranul însuși ne dă un test împotriva falsificării. Acesta este un test foarte bun pentru a fi aplicat oricărei cărți care pretinde a fi de la Creator:

“Ei nu chibzuiesc asupra Coranului? Dacă ar fi venit de la altul decât Dumnezeu, ar fi aflat în el multe nepotriviri.” [Coran, Capitolul 4 – Sura Femeilor, versetul 82]

Ideea este că, dacă o carte este de la Creatorul tuturor lucrurilor, este logic să concluzionăm că această unică Ființă trebuie să fie foarte inteligentă și chibzuită, cu mult peste nivelul de înțelegere al oamenilor. Ne putem aștepta ca Creatorul tuturor lucrurilor să cunoască cu siguranță cu mecanismele de bază ale lumii și universului, și evenimentele din istoria umană.

Ceea ce este remarcabil la Coran nu este numai că nu conține nicio nepotrivire, dar pare să facă afirmații despre istorie, teologie, filosofie, legislație și natură care sfidează orice explicație umană.

Un alt lucru remarcabil despre Coran este că, până și astăzi, rămâne cea mai de seamă operă literară în limba arabă. De fapt, Coranul îi provoacă pe arabi, care erau maeștri în poezie și calificare lingvistică, să facă măcar un capitol care să i se asemene. Cel mai scurt capitol din Coran nu are decât 3 versete! În vremea când poezii erau ‘vedetele pop’ ale Arabiei, Muhammed nu a arătat talent poetic nici înainte nici după revelarea Coranului. Spusele și afirmațiile sale sunt total diferite lingvistic de Coran, și pot fi diferențiate cu ușurință. Mulți dintre cei mai iscusiți poeți și oratori ai vremurilor au recunoscut că acestea nu erau vorbele lui Muhammad, sau ale vreunui om. Mulți au îmbrățișat Islamul doar la auzul recitării Coranului.

Pentru ei, acesta era cea mai convingatoare dovada a originii sale divine. Acest lucru poate fi dificil pentru a fi evaluat de noi astazi, dar este un dat istoric. Intrebarea ramane: cum de cineva fara pic de talent poetic a fost capabil sa produca o piese literara care si astazi troneaza cu superioritate peste toate lucrarile in limba araba, in vremea in care cele mai insemnate poezii arabe erau scrise? Daca am face o paralela in lumea moderna este la fel de nemaipomenit ca si cand o persoana lipsita de studii fara vreo cunostinta despre stiinta sa produca o teorie a fizicii unitare si fara de greseala.

Muhammad nu stia, ca multi altii in Arabia acelei vremi, nici sa scrie nici sa citeasca. Nu avut acces la acest tip de invatatura. Acest lucru – de unde ar fi putut el capata aceste cunostinte - a reprezentat o provocare nesfarsita pentru adversarii sai de atunci, asa cum a fost si de-a lungul istoriei pentru toti cei care refuza sa ii atribuie Coranului originea sa divina. Niste poelmisti crestini au mers pana acolo incat sa afirme ca Muhammad insusi a fost un arhiereu eretic crestin care a fugit in Arabia, altii sustin ca a invatat de la un calugar disident. Totusi, in pofida istoriei bogate si literaturii abundente despre viata lui Muhammad, nimeni nu poate identifica acest personaj si explica cum a reusit sa stea ascuns pe durata celor 23 de ani in care el a propovaduit. Desigur, o alta problema care se ridica de aici este insinuarea inventarii Coranului si a faptului ca Muhammad era un mincinos, lucru care este foarte problematic avand in vedere ca studiul vietii lui Muhammad arata clar sinceritatea si onestitatea sa. El nu corespunde profilului psihologic al unui artist. Acest lucru i-a facut pe altii sa sustina ca era indus in eroare si nebun, ca el credea cu adevarat ca era Profet, si asa a reusits sa se convinga pe sine si pe ceilalti. Aceasta lasa, totusi, nerezolvat misterul informatiilor uimitoare si amplorii cunostintelor cuprinse in Coran.

O persoana nu poate fi si smintita si mincinoasa, totodata.

Daca te consideri Profet si crezi ca primesti informatii de la Dumnezeu, cand oamenii vin si-ti adreseaza intrebari dificile, asa cum, de multe ori, i s-a intamplat lui Muhammad, nu o rupi la fuga catre cel mai apropiat preot sau rabin pentru a afla raspunsul. Esti convins ca Dumnezeu ti-l va spune.

Concluzia cea mai rationala care explica fenomenul atat al nivelului uimitor al informatiilor din Coran cat si sinceritatea clara si onestitatea lui Muhammad este aceea ca el era ceea ce a afirmat ca este, Trimisul lui Dumnezeu. Se pare ca doar aceasta ofera o explicatie plauzibila in ceea ce priveste informatia, pentru ca aceste cunostinte sunt de la Creator, si au puterea de a verifica acest lucru. Sinceritatea, onestitatea si comportamentul exemplar al Profetului Muhammad se explica prin ceea ce el a afirmat ca este, si prin siguranta faptului ca el primea mesaje divine.

Nivelul uimitor al informatiilor

In acest moment unii dintre voi s-ar putea intreba, sau ar trebui sa se intrebe, ce anume este acest 'nivel uimitor al informatiilor' despre care tot vorbesc, iar acesta este un subiect laborios cu care am putea umple volume, la care am fi nevoiti sa adaugam toate argumentele, si contraargumentele si cu asta am umple si mai multe volume. Veti gasi o lista de articole recomandate si stie-uri web daca sunteti interesati de mai multe amanunte. Eu voi alege doar cateva lucruri pe care le consider fascinante si convingatoare.

Primul are de-a face cu istoria. Multi crestini au incercat sa il acuze pe Muhammad ca ar fi incercat sa copieze si sa foloseasca Biblia, dar acest lucru este destul de prostesc dintr-un numar de motive. Unul este acela ca in acel moment nu exista o Biblie in araba, si chiar de ar fi existat Muhammad nu o putea citi. Sunt multe persoane mentionate atat in Biblie cat si in Coran, si asta pentru ca e sunt, in mare parte, Profeti si trimisi ai lui Dumnezeu. Coranul, fiind ultima revelatie de la Creator, prezinta vietile lor drept un exemplu demn de urmat, un exemplu merit de insipre si sa motiveze credinciosii in vremurile ce vor urma. Nu este straniu ca Avraam este mentionat deoarece arabii il considerau parintele lor prin fiul sau, Ismail. Una dintre denumirile folosite pentru arabi in Biblie este ismaeliti tocmai datorita descendentului lor. Ceea ce ar parea straniu si o provocare de explicat este volumul de informatii din Coran despre Moise. Desigur simpla explicatie pentru aceasta este ca provocarile si sarcinile pe care Muhammad le-a primit erau similare acelora ale lui Moise, si din acest motiv experienta lui Moise ii era un ghid util si ii servea drept inspiratie Ultimului Mesager.

Iata doua mici detalii fascinante, dar pline de talc, extrase din aceste istorisiri din Coran.

Primul, este foarte interesant cum Iosif (fiul lui Israel sau Iacob), care este mentionat si in Coran, nu se adreseaza conducatorului Egiptului folosind cuvantul 'faraon' ci il numeste 'Rege', in vreme ce Moise are de-a face in mod clar cu un Faraon. Nu-i asa o mare problema, ne-am putea gandi, asta pana incercam sa-l localizam pe Iosif in istorie si aflam ca dinastia care carnuia Egiptul in acea vreme era Hykos, care erau semiti si nu foloseau termenul 'faraon', care era un cuvant pe care egiptenii nativi il foloseau pentru conducatorii lor. Conducatorul Egiptului pe vremea lui Moise era un egiptean nativ care i-a inlocuit pe Hykos si care a inceput opresiunea asupra tribului lui Israel. Daca Muhammad a copiat Biblia, de ce nu a copiat el si aceasta greseala istorica? Si de unde avea el asemenea informatii precise? Nu erau universitati cu departamente de egiptologie pe acea vreme. Stiinta citirii hieroglifelor fusese pierduta sute de ani inainte si nu a fost redobandita pana la rescoperirea pietrei de la Roseta, 1000 de ani mai tarziu. Aceasta face ca aceasta informatie sa fie si mai fascinanta.

Coranul prezinta povestea despre cum Moise merge la Faraon si il invita sa creada in ... ei bine, cam in acelasi lucru pe care il gasisti scris aici. Faraon incepe sa-l intrebe pe Moise despre acest Dumnezeu nevazut de deasupra cerurilor. Faraon credea ca el este zeu, de fapt el credea ca prin intermediul magiei ii poate stapani pe zei. Asa ca el spune, plin de aroganta, unuia dintre oamenii sai:

“Faraon a pus: “O, Haman! Zidește-mi un turn! Poate voi atinge baierile!

baierile cerurilor și să urc la Dumnezeul lui Moise, căci eu îl socot un mincinos!” ” [Coranul ; Capitolul 40 Sura Iertatorul, versetul 36 si 37]

Multe lucruri s-au spus in urma mentionarii acestui haman, sustinand ca Muhammad a copiat povestirile din Biblie si le-a amestecat.

Exista in Biblie un Haman, in cartea lui Esher, o carte care este considerata de autenticitate indoelnica, care aseaza acest personaj intr-un timp mai indepartat, in Persia, ca ministru la curtea lui Ahasuer. Cu toate astea, nu exista niciun document istoric care sa ateste prezenta vreunui astfel de personaj in Persia. Cercetatorii biblici l-au identificat pe Hamam ca fiind Humman un zeu elamit, sau alta posibilitate – cuvantul persan hamayun care insemna om de vaza, si de aici la numele persan Owanes.

Contrar revendicarilor satirice ale polemistilor crestin, avem un Haman chiar in Egiptul Antic care pare sa se portiveasca intocmai cu personajul nostru.

Dr. Maurice Bucaille a fost printre primii oameni care a studiat numele Haman din punct de vedere egiptologic. A conchis ca, devremece ‘Haman’ a fost mentionat in Coran in contextul profetului Moise aflat in Egipt, cel mai bine ar fi sa intrebam un expert in limba egipteana veche i.e. hieroglife, despre acest nume. Bucaille povesteste o discutie interesanta pe care a avut-o cu un renumit egiptolog francez:

“In cartea Reflectii asupra Coranului (Reflexions sur le Coran) am povestit rezultatul unei astfel de deliberari veche de 12 ani care m-a impins sa intreb un specialist carem pe deasupra, stia bine si limba araba clasica. Unul dintre cei mai faimosi egiptologi francezi, indeplinind aceste conditii, a fost atat de bun incat sa-mi raspunda la intrebari.

I-am aratat cuvantul ‘Haman’ pe care il copiasem intocmai din Coran, si i-am spus ca fusese luat dintr-un document care data din secolul 7 AD, fraza fiind in legatura cu o persoana legata de istoria egipteana.

Mi-a spus ca, in acest caz, ar vedea in acest nume transcrierea sa hieroglifica, dar, dupa el, fara indoiala, nu era posibil ca un document scris in secolul 7 AD sa contina un nume hieroglific deoarece in acea vreme hieroglifele fusesera uitate cu desavarsire.

Pentru a confirma deductiile sale in privinta numelui m-a sfatuit sa consult Dictionarul Numelor Proprii de Ranke, unde as putea gasi numele scris in hieroglife si transliteratia sa in limba germana.

Am descoperit tot ce intuieste expertul, si, pe deasupra, am ramas stupefiat la citirea profesiei lui Haman: "Mai marele peste lucratorii din cariera de piatra" exact ce se putea deduce din Coran, cu toate ca vorbele lui Faraon sugerau responsabilul pentru constructii.

Reantorcandu-ma la expert i-am aratat o fotocopie a paginii din Dictionar in privinta lui 'Haman' si i-am aratat una din paginile Coranului unde putea citi acelasi nume, lucru care l-a lasat fara cuvinte...

Mai mult, Ranke notase, ca referinta, o carte publicata in 1906 de catre egiptologul Walter Wrezinski, acesta din urma a mentionat numele 'Haman' ca fiind inscriptiona pe o bucata care era tinuta in Hof-Museum din Viena (Austria). Peste ceva ani cand am putut citi aceasta profesie incipitona cu hieroglife, am observat ca hotararea adaugata numelui sublinia intimitatea cu Faraon."

Asta e ceea ce numesc un nivel uimitor de informatie!

De unde avea Muhammad o astfel de informatie daca nu de la Dumnezeu?

Mai sunt si altele.

Ganditi-va doar la lumea de acum 1400 de ani si la nivelul de cunoastere , sau, ar fi mai bine sa zicem nivelul de ignoranta care era prevalent, in special cand vine vorba de lumea naturala.Desigur, unii ganditori si filosofi facusera niste descoperiri uimitoare, estimand chiar circumferinta Pamantului, dar au si gresit in multe privinte. Legende si miturile erau prezente in abundenta. Citind Coranul observam lipsa oricarei legende sau mit despre crearea universului si a lumii. Da, sunt prezentate miracole ale Creatorului pentru a creste increderea credinciosilor si a-i confrunta pe indaratnici, dar in afara de ele descrierea lumii si a universului pare remarcabil de moderna. V-ati astepta ca Coranul sa reflecte miturile si legendele acelei vremi. Chiar si daca Muhammad ar fi reusit sa aleaga cele mai bune idei ale vremii si sa ocoleasca aceste legende, tot nu explica compatibilitatea remarcabila a Coranului cu stiinta moderna.

Iata cateva versete din Coran despre Univers si crearea sa.

"Cei care tãgãduiesc nu au vãzut cã cerurile și pãmântul erau o singurã bucatã? Noi le-am despicat apoi și din apã am creat tot ce este viu. Nu cred ei, oare?"

[Coranul – Capitolul 21 Sura Profetilor versetul 30]

Ati auzit vreodata de Big Bang si cum Universul a inceput de la o singura, super condensata, minge de materie si energie? Am vrobit despre asta la inceput, va amintiti? Se pare ca informatia din Coran este corecta despre un lucru pe care noi abia l-am descoperit in urma cu vreo 70 de ani. Ce ziceti de asta:

“Și cerul? Noi l-am zidit cu trăinicie și i-am dat apoi lărgime!” [Coran – Capitolul 51 Vanturile care imprastie, versetul 47]

Cand Einstein isi construia teoriile, consensul printre savanti era ca universul este static si asa a fost intotdeauna, dar noile date a devenit limpede ca nu era asa si ca, de fapt, galaxiile se indepartau una de alta intr-un ritm constant. In alte cuvinte universul se lărgeste. Este mai mult decat ciudat cum toate acestea s-au gasit intr-o carte veche de 1400 de ani.

Stiinta este un tovaras tare nestatornic. Lucruri asupra carora savantii cad la invoiala intr-o vreme sunt rasturnate si contrazise de noi observatii intr-o alta vreme, asa ca probabil acesta nu este cel mai bun criteriu pentru a judeca o carte. Totusi, sunt niste lucruri care au fost observat atat de indelung incat au devenit un fel ‘date’.

Unul dintre aceste lucruri este dezvoltarea embrionara a oamenilor. Ideea ca fetusul trece prin diverse stagii de dezvoltare este foarte noua. O multime de teorii au impanzit antichitatea si vremurile moderne timpurii care astazi par sa sune destul de prostesc. O idee era aceea ca animalele existau cu forma predefinita inca din spermatozoid. Au existat chiar si afirmatii conform carora acest lucru fusese observat la microscopul primitiv disponibil in acel timp. Si asa se termina cu a vedea inseamna a crede! Aristotel era de parere ca sangele menstrual coagula in contact cu sperma si forma un fetus. Nu mai devreme de sfarsitul secolului 19 ceea ce cunoastem azi a inceput sa prinda o forma singura. Cu toate astea acum mai bine de 1400 de ani Coranul spune:

“Pe om l-am creat dintr-o chintesenta de lut. Apoi l-am pus (in forma unei) picatura intr-un loc de odihna, fixat temeinic. Apoi am plamadit picatura intr-un lucru de forma unei lipitori care ramane agatata (cuvantul ‘alaq’ este uneori tradus gresit in cheag de sange). Apoi am preschimbat aceasta lipitoare intr-un cheag ce pare mestecat. Apoi am crescut acest cheag in oase pe care Le-am acoperit cu carne. Apoi am crescut din ea o alta faptura. Asadar, salvit fie Allah cel mai bun Mestesugar”

[Coranul – Capitolul 96 Sura cheagului versetele 1-2] si

“Voi, oameni! Dacă aveți vreo îndoială asupra învierii să știți că Noi v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură de sămânță, apoi dintr-un cheag de sânge,

apoi dintr-un ghemotoc cu formă și fără formă. Astfel, Noi vă lămurim. Noi statornicim în vintre ceea ce vrem până la un anumit soroc, apoi facem să vă iviți prunci, și mai apoi să ajungeți oameni în toată firea. ” [Coranul – Capitolul 22 – Sura Pelerinajului versetul 5]

Kaith Moore, profesor și decan al departamentului de anatomie al Universității din Toronto, Canada, autorul lucrării ‘Omul în curs de dezvoltare’, și considerat unii dintre embriologii de seama ai lumii, a spus în legătura cu aceste afirmații din Coran și hadeth-ul autentic: ‘Pana în secolul 19 nu s-a știut nimic despre clasificarea stadiilor dezvoltării umane. Un sistem pentru a marca stagiile dezvoltării embrionare a fost făcut la sfârșitul secolului 19 utilizând simboluri alfabetice. În timpul secolului 20, au fost folosite cifre pentru a diferenția 23 de stagii embrionare. Acest sistem nu este ușor de urmărit și unul mult mai bun ar fi acela bazat pe schimbările morfologice. În ultimii ani, studiul Coranului a arătat o altă bază pentru clasificarea stadiilor embrionare care este bazat pe acțiuni și schimbări ale formei ușor de înțeles. Utilizează termeni ce i-au fost trimisi de Dumnezeu lui Muhammad Profetul, prin îngerul Gabriel și notate în Coran... Este limpede pentru mine că aceste fraze au ajuns la Muhammad de la Dumnezeu pentru că aproape nimic din aceste cunoștințe nu erau descoperite decât secole mai târziu. Aceasta dovedește că Muhammad trebuie să fi fost Trimisul lui Dumnezeu.’ Marshall Jonson, profesor și decan, Departamentul de Anatomie, Director al Institutului Daniel Baugh, Universitatea Thomas Jefferson, Filadelfia, SUA, a spus: ‘Că și om de știință nu pot să am de-a face decât cu lucruri pe care le pot vedea clar. Pot înțelege embriologia și biologia dezvoltării; pot înțelege cuvintele ce mi s-au tradus din Coran. Dacă ar fi să mă transpun în acea vreme, știind ceea ce știu și descriind lucrurile, n-aș putea descrie lucrurile ce au fost descrise. Nu văd nicio dovadă care să respingă faptul că acest individ Muhammad a preluat aceste informații de undeva, deci nu văd nimic în neregulă cu conceptul intervenției divine în ceea ce el a spus.’

O altă afirmație interesantă se găsește în Coran despre munți.

“Nu am făcut Noi pământul leagăn,

iar munții țărâși?” [Coranul – Capitolul 78 Vestea cea Bună versetele 6,7]

Astăzi știm că munții au rădăcini adânci sub suprafața pământului, și că aceste rădăcini sunt de câteva ori mai adânci decât înălțimea lor de la suprafața. Așadar cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie munții pe baza acestor informații este cuvântul ‘tarus’, de vreme ce un tarus bine plasat este mai mult adânc decât înalt. Această teorie a munților având rădăcini adânci a fost introdusă nu mai devreme de ultima jumătate a secolului 19. Munții joacă, de asemenea, un important rol în stabilizarea crustei pământului. Ei stingheresc cutremurele pământului.

“El a aruncat pe pământ munții ca niște stâlpi, ca pământul să nu se clatine cu voi, și râuri și drumuri, poate vă veți lăsa călăuziți!” [Coranul – Capitolul 16 Sura Albinelor versetul 15]

Asemănător, teoria modernă a placilor tectonice susține că munții au rolul de stabilizare a pământului. Aceste cunoștințe despre rolul munților ca și stabilizatori pentru pământ doar ce a început să fie înțeleasă în cadrul teoriei placilor tectonice din 1960 încoace.

Coranul menționează multe lucruri despre lumea naturală și ne cere să ne gândim profund și să contemplăm, astfel ca cei cu judecată să înțeleagă toate acestea ca fiind semne care arată puterea și înțelepciunea Creatorului, pentru că toate acestea nu sunt în van, sau pentru amuzament, ci, mai degrabă, pentru un scop profund și nobil.

Coranul nu este o carte științifică, ci o carte a semnelor. Este lesne de înțeles de unde Creatorul știe despre originea comună a universului, detaliile dezvoltării embrionare și că munții au rădăcini, dar nu este ușor de explicat cum Muhammad a reușit să includă această informație în Coran decât dacă acceptăm afirmatia lui că este un Trimis. Aceasta este cel mai potrivit lucru pentru o persoană rațională și sinceră.

Invataturile Cartii

Atunci, care sunt principalele învățături din Coran?

Ei bine, primul lucru este să acceptăm că există Un Dumnezeu, care este unic și nu seamănă cu nimic altceva, și că nimic altceva nu este asemănător lui Dumnezeu. Dumnezeu este Unul și Singurul, care nu are parteneri sau rivali, și noi trebuie să ne rugăm doar Lui și să-L adorăm doar pe El.

Cum să ne rugăm și să-L adorăm și să primim călăuzirea Sa, acesta este rolul lui Muhammad. Coranul ne învață că toți Profetii și Trimisii oamenilor au fost oameni. Asta pentru că ei nu sunt doar purtătorii unui mesaj, ci viețile lor servesc ca exemplu viu despre cum să urmăm și să implementăm mesajul. Acest lucru e logic. Dacă un om poate face asta, atunci, cel puțin teoretic, și ceilalți vor putea. Dacă mesagerul ar fi fost un inger, atunci ne-am găsi cu totii scuze cum că nu putem fi asemenea unui inger de vreme ce pentru ei este atât de ușor să fie atât de ... angelici!

Viata, ne spune Coranul, este un test. De aceea există suferință și bucurie, sănătate și boală. Bogăție și sărăcie, bine și rău, noapte și zi, întuneric și lumină. Prin lucrurile care sunt opuse, învățăm. Cum am putea aprecia ce este bun, fără rău, și de câte ori apreciem sănătatea doar

cand suntem bolnavi? Testul este sa ne cunoastem propria realitate. Vom accepta adevarul sau vom urma dorintelor noastre? Ne vom supune Creatorului sau vom fi rebeli? Dumnezeu ne-a dat calauzire si liber arbitru. Ar trebui sa ne folosim inteligenta pentru a intelege si a urma calauzirii. Daca facem greseli, asa cum este de asteptat pentru ca suntem oameni, ar trebui sa stim ca atat timp cat suntem in cautarea calauzirii Creatorului, cerem iertare si ne straduim cat putem de bine pentru a ne schimba in bine, Creatorul va continua sa ne ierte.

De fapt, intelegerea limitelor noastre si recunoasterii maretiei lui Dumnezeu este, de fapt, esenta islamului. De aceea oamenii ar trebui sa se supuna lui Dumnezeu, si acesta este adevaratul inteles al Islamului.

Motivul existentei noastre, scopul primordial al mintii noastre complexe si darul ratiunii sunt pentru a intelege si a incerca sa facem tot ce ne sta in putinta pentru a-l multumi pe Creator. Stim cum sa facem asta prin calauzirea ce ne-a fost data. Pentru a ne ajuta sa traим eficient si sa fim constanti, Creatorul a facut un lucru esential din actele de adorare din vietile noastre. Nu pentru ca El are nevoie de ele, nici pe departe! Dumnezeu nu are niciun fel de nevoi. Mai degraba noi am fost creati cu aceasta nevoie. Asa cum trupurile noastre au nevoie de hrana, mintile noastre, sufletele noastre, sunt croite sa se hraneasca cu amintirea si slavirea lui Dumnezeu.

Deaceea cea mai importanta actiune a unui musulman (a unuia care practica Islamul) este sa se roage intr-un fel anume la anumite momente din zi si din noapte. Aceste rugaciuni rituale sunt 5. Implinind aceste 5 rugaciuni cu sinceritate si intelegere este cheia pentru schimbarea noastra. Atunci cand sunt facute cum trebuie, ele formeaza un ritual care schimba vietii.

O alta componenta esentiala este actul de caritate pentru a ajuta pe cei mai putin norocosi si nevoiasi. Unul dintre cele mai importante componente ale unei vietii pentru a-l multumi pe Dumnezeu este sa fim buni si sa ii ajutam pe ceilalti.

Desigur, a trai o astfel de viata necesita disciplina, control de sine si rabdare, si din acest motiv postul a fost mereu o componenta a vietii religioase, si acesta este si cazul Islamului. In fiecare an exista o luna pe nume Ramadan cand oamenii trebuie sa renunte la mancare, bautura si relatii intime de la rasarit pana la apus. Este, deasemenea, important sa incercam sa ne abtinem de la vorbe si fapte urate, aceasta fiind esenta rezultatului obtinut in urma postului.

A spune adevarul si a ocoli minciuna, a respecta promisiunile, a implini increderea acordata, a fi mereu drept chiar si impotriva familie proprii sau a sinelui, sunt trasaturi esentiale ale unui adevarat credincios.

Respectul acordat parintilor si comportamentul bun fata de ei, mai ales la batranete, a fi bun fata de vecini, incurajarea binelui si interzicerea raului sunt virtuti esentiale.

Acestea constituie fundamentele Islamului si a vietii de musulman.

Viata e scurta, si in curant, chiar foarte curand, vom muri cu totii dar viata nu este sfarsitul.

Coranul ne invata ca va fi o zi a judecatii cand DUMnezeu ne va aduna pe toti si va trebui sa raspundem pentru toate cele pe care le-am facut. Fiecare lucru bun si rau, fie atat de nesemnificativ ca greutatea unui atom, ne va fi facut cunoscut.

Pentru acei care au respins adevarul, alegand sa se razvrateasca, pe ei ii asteapta o pedeapsa teribila. Este alegerea pe care au facut-o. Adevarul le-a fost clar insa au preferat sa il ignore, si o soarta groaznica ii asteapta, focul iadului, unde oamenii vor fi arsi dar nu vor muri ci vor continua sa sufere pentru eternitate.

Aceia care au fost buni si au dus o viata de supunere fata de DUMnezeu vor trai vesnic in bucurie si fericire eterna. Nu va mai exista ura si furie sau gelozie, doar pace si fericire, atat spirituala cat si fizica. Ce loc minunat!

Aceasta este intr-adevar lucrul la care Creatorul ne invita. Paradisul Sau. Urmand Islamul nu presupune ca nu vom mai fi pusi in fata testelor sau a dificultatilor in viata. De fapt, Creatorul ne spune ca nu vom fi lasati doar sa spunem ca suntem credinciosi, fara a fi testati. Urman calauzirii lui Dumnezeu invatam cum sa facem fata acesto teste si greutate se transforma in lucruri usoare, confuzia in intelegere, durerea in placere si tristetea in fericire.

Stiind acestea, si urmandu-le, vom avea pace in inimi. In acest sens, Islamul aduce cu adevarat pacea. O pace care nu inseamna numai absentia razboiului, dar o pace care este mai adanca si mai profunda

Sfarsitul calatoriei

Si iata-ne aici.

Ne apropiem de sfarsitul calatoriei noastre si destinatia este la orizont. Nu mai ramane decat un singur lucru de facut.

Este vremea sa deschidem usa si sa lasam adevaratul mesaj al Creatorului sa ne conduca viata.

Da, ar putea parea un pic ciudat, si lucrurile pe care trebuie sa le faceti nu sunt unele cu care sunteti obisnuiti. Probabil te intrebi ce vor spune rudele si prietenii! Ei bine, poti spune doar 'Citeste asta' si sa dai mai departe aceasta carte.

Asa cum am mai spus, partea dificila nu este sa intelegem cat de rational este totul, ci partea cu adevarat dificila este sa punem aceste lucruri in aplicare! Ca sa fiu sincer, nici macar aceasta parte nu este asa de grea pe cat pare.

Incepeti prin intentia ferma de a face aceste lucruri pentru ca Cel care v-a creat v-o cere! Apoi, de ce nu incercati sa cereti ajutor. Da! Cere-i ajutor Creatorului tuturor lucrurilor, si cere-i doar Lui, fara alt mijlocitor, ci direct Creatorului, cu inima plina de sinceritate, sa te calauzeasca si sa te ajute sa faci ceea ce trebuie.

OK! Deci cum te simti?

Ei bine, daca simti ceea ce cred eu ca simti, tot ce trebuie sa faci este sa urmezi acesti pasi.

Doar spune: 'Sunt martor ca nu exista niciun zeu afara de Unicul Dumnezeu si ca Muhammad este Trimisul lui Dumnezeu' (tehnice, asta te face musulman) sau in araba "Ash Shadu an laa il laaha il Allah wa asadu anna Muhammadan rasul lu lah!"

Trebuie sa inveti sa te rogi cele 5 rugaciuni zilnice obligatorii pentru musulmani. Pentru a invata cum sa faci asta, sau pentru orice fel de ajutor, contacteaza 'Muslim Now'

(www.muslimnow.org)

Si cam asta este tot ceea ce trebuie sa faci in acest moment.

Fie ca pacea si binecuvantarea lui Dumnezeu sa fie cu tine intotdeauna.

www.onereason.info

email: hello@onereason.info